

вгледаме въ страницитѣ на едно младежко списание и прослѣдимъ: можемъ ли съ право да отдѣлимъ единъ младъ отъ другъ по тѣхнитѣ, ако и малки физиономии. Тѣ по-нищо не се различаватъ. Личатъ само голѣмитѣ отсѣнъци, които имъ отхвърлятъ по старитѣ събратия и живѣятъ своя писателски животъ и черпятъ вдъхновение. Впрочемъ нали сме млади—простени сж ни нѣкои наши прояви и прегрешения, защото наше е бждащето.

Едно по-сериозно младежко списание, което излиза периодически въ Плъвенъ, подъ редакцията на Звезделинъ Цоневъ, на което би трѣбвало да се спремъ, е *Теменуги*. При разглеждането му трѣбва да се спремъ върху работитѣ на самия редакторъ, чиито работи праватъ особено впечатление на издържаностъ и отбелѣзватъ наченкитѣ на едно бждащо творчество.

Единъ, на който трябва да се спремъ и обърнемъ вниманието е Ст. Тодоровъ (Тихомиръ Трифоновъ), който е печаталъ въ *Теменуги* нѣколко разказа, отъ които завършечъ видъ и художес. венна стойностъ иматъ: *Емилъ* и *По пжтя на сжвршенството*, отъ които добръ може да се види че въ Тодорова има заложби, има дарование.

Преди него трябваше да разгледаме Т. Симеоновъ, който е ималъ възможността (направено му е честь) да тури началото да открие страницитѣ на първата годишнина отъ *Теменуги*, съ своятъ разказъ *Страника и Тетида* чегр. *Плъсентта на плъвецъ* отъ Лудовигъ Уланъ.

По-нататжкъ се зареждатъ все нови и нови имена (толкова много!), между, които привличаватъ имената на тия, които по-често срѣщаме из младежкитѣ списания: Асенъ Калояновъ (но въ началото на своето появяване краенъ модернистъ), Дим. Чаковъ, Владимиръ Радевъ, Люб. Димитровъ, Петръ Спасовъ, Горанъ Павловъ, Люб. Георгиевъ, Израилъ Кемаловъ, Рена Попова и други отъ които едни допринесоха твърде много за сжществуването на списанието.

Стиховетѣ на Ас. Калояновъ, Дим. Дановъ и други, ако и модерни, но не крайни сж нежни и хубавки, защото издържаното се чувства. Въ тѣхъ е предадено непринудено и леко настроението на поета. Така напримѣръ:

Трепти ноцта, брѣзата листи рони,
луната въ своя златенъ пжть пжлзи—
и като чуждъ до цвѣтнитѣ колони,
седа саминъ съсъ бликнали сжлзи.

(Кн. 6—7):

или:

Безмжлвие: Лъха въ стаята мракъ,